

бочва-та му, и вино-то истече по планинче-то, кое одъ тога остана цървено. (На това планинче ꙗ манастирче отъ св. Геразма).

Маркова нога. Не далеко одъ Охридско-то езеро въ Струшки-те лозя, съ находвить каменъ, кои съ викатъ Маркова нога, коя съ врезала (вглоби-ла), кога той одъ камен-отъ съ качвъль на конь.

Зам. Камен-отъ ꙗ необработанъ, а стѣпалка-та не ясна. Тамо на суша ходеха предъ неколку години Стружани-те со кърстни ходъ.

Марковъ каменъ. Дванаесетъ часа одъ Кукушъ иматъ каменъ големъ како стена, кого Марко бѣше го фърлилъ одъ Светигьорска-та Кукушка тумба.

Марково седалище. На леви-отъ брегъ одъ Вардаръ, близу до Демир-капи, съ извишвить планина, коя повторвить глас-отъ, и на коя думаетъ че, живять Марко. Пѣтници-те поминвеещемъ одъ тамо викатъ: „Марко си живъ?“ — А ек-отъ подторвить еднакво.

Демир-капи (железна врата). Това место ꙗ на прави-отъ брегъ одъ Вардаръ. Тамо поминвить пѣтник-отъ низъ камнени дзиздови, кои сетъ рамни, како да бѣха мерени и нарѣчно пресечени въ планина-та. Тои пѣтъ низъ камен-отъ, велять, че го отворилъ Марко крале со сабя-та му.

Кажватъ че тога камен-отъ бѣше билъ мекъ, за това можель Марко да го сечить, и стѣпалки-те му да останвѣтъ вглобени въ него. А не билъ толку мекъ, що да можить секой да го сечить. Но още понапредъ некога каменъ-отъ бѣше билъ мекъ, како тесто.

Марко крале. Велять че, Марко Крале още ꙗ живъ, како раскажвалъ Прилепчанинъ, кои зборвалъ со него. Тои билъ купецъ и пливалъ по море со стока. Одъ ветрища съ принудилъ да излезить на пустъ островъ, кѣде во великолепии кѣщи нашолъ Марка, кои бѣше отишолъ тамо одъ како излезе туфег-отъ *). Таковъ нечekanъ случай зарадва Марка, кои причека добро и гости сотатковник-отъ му, и го попрати велеещемъ“ че скоро ке дойдить време да шетатъ той пакъ по земи.“

Фальба Маркова. Велять че Марко бѣше толку юнакъ, що едношка съ пофали да подкренитъ со мѣздрак-отъ 'сѣ-та земя. Господъ за да му видить юначина-та, пуши ангелъ, кои со земя напѣлна торба, кой стори тешка колку 'сѣ-та земя, и съ застои по край пѣт-отъ, одъ кѣде ке поминеше Марко. Кога Марко съ приближа, ангел-отъ му рече“ ейди незнаено делю! подкрени ми торба-ва.“ Марко одвай му ꙗ подкрена на рамена со мѣздрак-отъ, кои съ сви одъ тежина. Одъ тога Марко си загина юначина-та, и со хитрость сѣде и подмамка наделвеше други-те юнаци, како Гина, Груица и др.

Собстени народни имена.

Мѣшки. Неделко, Момчула, Раде, Рале, Тѣрпче, Стояниъ, Цветко, Мито, Неро, Велянъ, Босилко, Грозданъ, Станко, Кале, Темелько, Неданъ, Миле (Мильо),

*) Велять че, Марко крале ꙗ безсмъртенъ; и че съ скри од кога съ изнайде пушка-та. Тои не вервеещемъ, че тая иматъ таква сила, и че едно зѣрно олово можить да отепатъ човекъ, нарѣча на некои да устрелить на спружена-та му рѣжа. Куршум-отъ му предупи рѣжа-та. Тога Марко рече „не ꙗ сега за живение на свет-овъ, кога и едно дете можить да отепатъ найдобри-отъ юнакъ.“ И одъ тога съ скрилъ.